

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Česká pošta, s.p.**, IČO: 47114983
se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29. 1. 2021 č. j. ČTÚ-50 414/2019-603

takto:

- I. Rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29. 1. 2021 č. j. ČTÚ-50 414/2019-603 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihomoravskou oblast (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 10. 2019 č. j. ČTÚ-35 672/2019-637/IV. vyř. – OnT (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, kterého se dopustil tím, že ve dnech 8. 1. 2019 - 5. 2. 2019 u 12 doporučených balíků a cenných psaní č. BA969701475VV, BA0319852860X, BA0307769666X, BA0263121748X, BA0306991491X, BA968898440VV, BA0317026124X, BA0322352753X, BA0263123355X, BA0328250443X, VL237978400CZ, VL235225693CZ neprovedl řádný pokus o doručení, čímž jako držitel poštovní licence porušil § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách) ve spojení s § 16 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování (dále jen „vyhláška č. 464/2012 Sb.“). Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 37a odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, kterého se dopustil tím, že dne 6. 2. 2019 nezveřejnil na poště Brno 27, na adrese Přemyslovo náměstí 22, 627 00 Brno, informaci o změně poštovních podmínek účinnou k 1. 3. 2019, čímž jako provozovatel poštovních služeb porušil § 6 odst. 3 zákona o poštovních službách. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci za přestupky uvedené ve výrocích I. a II. podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách uložena pokuta ve výši 32 000 Kč a výrokem IV. povinnost podle § 79 odst. 5 správního řádu nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
3. Předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „orgán rozhodující o rozkladu“) výrokem I. napadeného rozhodnutí změnila podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu výrok I. prvostupňového rozhodnutí takto: „Obviněný z přestupku, kterým je Česká pošta, s.p., IČO 471 14 983, se sídlem Politických vězňů 909/4, Nové Město, 110 00 Praha 1, se uznává vinným ze spáchání přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 29. 8. 2019, kterého se dopustil tím, že jako držitel poštovní licence v rozporu s § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona ve dnech 8. 1. 2019 - 5. 2. 2019 u 12 doporučených balíků a cenných psaní č. BA969701475VV, BA0319852860X, BA0307769666X, BA0263121748X, BA0306991491X, BA968898440VV, BA0317026124X, BA0322352753X, BA0263123355X, BA0328250443X, VL237978400CZ, VL235225693CZ neučinil řádný pokus o dodání, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 2 písm. d) téhož zákona. Výrokem II. napadeného rozhodnutí byl podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněn výrok IV. prvostupňového rozhodnutí takto: „Dále se obviněnému z přestupku podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, ukládá povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet vedený u České národní banky, číslo účtu 3754-36527621/0710, pod variabilním symbolem 7000356729.“ Výrokem III. napadeného rozhodnutí byl podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu rozklad zamítnut a výroky II. a III. prvostupňového rozhodnutí potvrzeny.
4. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 6. 2. 2019 provedl správní orgán I. stupně u žalobce kontrolu podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, a to na provozovnách Pošta Brno 27 a Depo Brno 72. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností podle zákona o poštovních službách a vyhlášky č. 464/2012 Sb. Výsledkem kontroly byl protokol č. 1902-056-00/1K ze dne

5. 3. 2019. Kontrolou bylo zjištěno, že u celkem 12 doporučených balíků a cenných psaní nebyl prokazatelně učiněn řádný pokus o doručení. Dále bylo na provozovně Pošta Brno 27 zjištěno porušení § 6 odst. 3 zákona o poštovních službách, jelikož v provozovně nebyla uveřejněna informace o změně poštovních podmínek účinné od 1. 3. 2019.
5. Námitky proti kontrolnímu zjištění, které žalobce uplatnil ve vyjádření ke kontrole, správní orgán I. stupně zamítl. Dne 26. 8. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz č. j. ČTÚ-35 672/2019-637 vyř. – OnT, kterým žalobce ve výroku I. uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách a ve výroku II. jej uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 37a odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, za což mu ve výroku III. uložil pokutu ve výši 32 000 Kč. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor.
6. Dne 31. 10. 2019 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce rozklad. V něm mj. namítl, že správní orgán I. stupně nijak neprokázal, že by u předmětných zásilek neproběhl pokus o doručení, a tedy neprokázal, že žalobce porušil svou povinnost. Výpisy z interního sledování zásilek, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, mají podle žalobce pouze informativní charakter, údaje v nich zanesené nutně nemusí být úplné, a bez dalšího tak jen těžko mohou sloužit jako důkaz. Skutečnost, že ve výpisech nejsou některé údaje uvedeny, ačkoliv u jiných zásilek tomu tak je, ještě neznamená, že je tímto jednoznačně dokázáno pochybení žalobce. Co se týče dalších důkazů, tedy e-mailu z 6. 2. 2019 zajištěného během kontroly a hlášení o nepravidłnostech v poštovní síti za období od 22. 1. 2019 do 6. 2. 2019, tyto nebyly v řízení o přestupku nijak dokazovány. Správní orgán nemůže s jistotou určit, zda se hlášení o nepravidłnostech opravdu týká předmětných zásilek, a tedy zda u nich skutečně nebyl učiněn pokus o doručení, neboť se jedná pouze o interní nástroj žalobce pro globální monitoring nepravidłností. Žalobce v odvolání rovněž odmítl hodnocení údajné přítěžující okolnosti, za kterou správní orgán I. stupně považoval skutečnost, že totožné pochybení bylo u provozovny Depo Brno 72 zjištěno již při kontrolách čj. 61 675/2018 a čj. 4466/2019. Vzhledem k tomu, že kontrola je postupem netrestního charakteru, jenž je nezávislý na správním řízení, nelze dle žalobce skutečnosti při ní zjištěné považovat za přítěžující okolnost, jestliže nebyly prokázány ve správním řízení o přestupku, a tedy za ně žalobce nebyl pravomocně uznán vinným.
7. Orgán rozhodující o rozkladu se v rámci vypořádání rozkladových námitek žalobce zcela ztotožnil se skutkovým zjištěním učiněným správním orgánem I. stupně a konstatoval, že považuje za prokázané, že předmětných 12 doporučených balíků a cenných psaní mělo být doručováno v režimu základní služby dle § 3 odst. 1 zákona o poštovních službách, přesto u nich nebyl učiněn řádný pokus o doručení ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o poštovních službách. Protiprávní jednání žalobce prokazuje zejména výpis z interního systému sledování zásilek, kde je pohyb předmětných zásilek podrobně zdokumentován. U každé z předmětných zásilek je namísto údajů o doručování uvedeno pouze „*překážka na straně pošty*“, naopak typické údaje z doručování jako login řidiče, záznam o neúspěšném pokusu o doručení či geografická data z doručování ve výpisech zcela chybí. Z okolností je zřejmé, že předmětné zásilky byly po dobu několika dní bez pokusu o doručení přímo ukládány na poště Brno 27. Ohledně zásilky č. BA0263121748X byl doručovací pokus proveden až ve fázi vrácení

zásilkou odesílateli, při dodávání adresátovi ale doručovací pokus učiněn nebyl. Dále orgán rozhodující o rozkladu odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně popsal další nepřímé důkazy prokazující protiprávní jednání žalobce (hlášení o nepravidelnostech v poštovní síti za období od 22. 1. 2019 do 6. 2. 2019 a e-mail z 6. 2. 2019). Dle orgánu rozhodujícího o rozkladu žalobce zcela prokazatelně porušil povinnost podle § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, tj. povinnost umožnit alespoň jedno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby každý pracovní den, protože na danou adresu předmětné zásilky vůbec nedoručoval. Poštovní povinnost byla ze strany žalobce plněna způsobem, který byl v rozporu s potřebami veřejnosti a současně též v rozporu se základními kvalitativními požadavky. V daném případě byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) a ve spojení s § 3 odst. 2 písm. d) téhož zákona, a to jednáním žalobce, které bylo bez pochyb prokázáno. Správní orgán I. stupně tedy žalobce správně uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, neboť tento neučinil pokus o dodání 12 doporučených balíků a cenných psaní v rozporu s § 3 odst. 2 písm. d) téhož zákona. Byť je uvedená skutečnost zřetelně patrná z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, orgán rozhodující o rozkladu s ohledem na zdůraznění této skutečnosti doplnil odkaz na § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách přímo do znění výroku I. prvostupňového rozhodnutí, a v tomto rozsahu výrok I. prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil.

8. Ve vztahu k rozkladovým námitkám, v nichž žalobce poukázal na nedostatečné dokazování v rámci správního řízení, orgán rozhodující o rozkladu odkázal na § 81 zákona o přestupcích, podle kterého v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Jakkoli žalobce tvrdí, že výpisy z interního systému sledování zásilek mají pouze informativní charakter, absence jakýchkoliv údajů o doručování u předmětných zásilek svědčí o tom, že žalobce pokus o dodání u těchto zásilek neučinil, a porušil tak § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách. Jeho tvrzení, že tyto výpisy bez dalšího těžko mohou sloužit jako důkaz, orgán rozhodující o rozkladu označil za účelové s tím, že právě ve spojení s dalšími nepřímými důkazy, jakými jsou hlášení o nepravidelnostech v poštovní síti za období od 22. 1. 2019 do 6. 2. 2019 a e-mail z 6. 2. 2019, výpisy z interního systému sledování zásilek dostatečně prokazují žalobcovo protiprávní jednání. K rozkladové námitce, že nelze s jistotou určit, že hlášení o nepravidelnostech se opravdu týká předmětných zásilek, neboť poskytuje toliko souhrnné informace bez ohledu na druh poštovní služby, pak orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že toto hlášení je důkazem, že minimálně u části zásilek vůbec neproběhlo doručování. Jedná se tak o nepřímý důkaz protiprávního jednání žalobce.
9. Výrok II. prvostupňového rozhodnutí orgán rozhodující o rozkladu potvrdil jako správný, přičemž konstatoval, že žalobce v rozkladu spáchání uvedeného přestupku nijak nerozporoval.
10. K výroku III. prvostupňového rozhodnutí, jenž se týká uložené pokuty, orgán rozhodující o rozkladu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že s ohledem na právní úpravu zákona o poštovních službách, který za předmětné přestupky stanoví trest ve formě pokuty, a to až do výše 2 000 000 Kč, postupoval správní orgán I. stupně

správně, když žalobci uložil trest ve formě pokuty. Uložení správního trestu ve formě napomenutí by s ohledem na význam chráněného zájmu a míru jeho ochrany ze strany zákona nebylo v tomto případě dostatečné. Orgán rozhodující o rozkladu nicméně připustil, že žalobce správně v rozkladu poznamenal, že jiné obdobné porušení, které mu nebylo prokázáno v řízení trestního charakteru, nemůže být považováno za přitěžující okolnost. V tomto ohledu tedy orgán rozhodující o rozkladu zpřesnil a opravil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Výslovně uvedl, že *„(s)právní uvážení správního orgánu I. stupně je tedy v uvedeném namístě považovat za chybné, avšak neodůvodňující snížení výše ukládané pokuty.“*

11. Orgán rozhodující o rozkladu tak dospěl k jednoznačnému závěru, že se žalobce dopustil přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) a podle § 37a odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, přičemž zákonné podmínky pro uložení správního trestu byly naplněny. Správní orgán I. stupně přitom dle orgánu rozhodujícího o rozkladu v prvostupňovém rozhodnutí uloženou výši pokuty zdůvodnil dostatečně, zvažoval charakter přestupků, přitěžující a polehčující okolnosti i majetkové poměry žalobce, což také v odůvodnění rozhodnutí popsal. Pokuta uložená žalobci ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí nepředstavuje pro žalobce likvidační částku. Orgán rozhodující o rozkladu ji shledává zcela přiměřenou skutkovým okolnostem projednávané věci a majetkovým poměrům žalobce. Tato pokuta, uložená při samé dolní hranici zákonem stanovené sazby (1,6 % maximální výše pokuty stanovené zákonem) plně odráží rozsah škodlivého a nežádoucího jednání, kterého se žalobce dopustil. Uložený trest plně odpovídá míře zavinění a významu chráněného společenského zájmu a současně splňuje preventivní a výchovný charakter, jehož má být dosaženo. Proto byl výrok III. prvostupňového rozhodnutí jako správný potvrzen.
12. Vzhledem k tomu, že v řízení o přestupku je nutno aplikovat speciální (i když obsahově takřka totožnou) úpravu náhrady nákladů řízení obsaženou v § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), orgán rozhodující o rozkladu změnil výrok IV. prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, aby povinnost k náhradě nákladů řízení byla uložena podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a nikoliv podle obecného ustanovení správního řádu.
13. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uplatnil dva žalobní body. V prvním z nich namítl, že žalovaný neprokázal nad rozumnou pochybnost, že přestupek byl spáchán a porušil zásadu *in dubio pro reo*. Dle žalobce z žádného důkazu provedeného ve správním řízení ani z jejich souhrnu jednoznačně nevyplývá, že by u zásilek označených v napadeném rozhodnutí neproběhl pokus o doručení. Výpisy z interního sledování zásilek mají pouze informativní charakter, a údaje v nich zanesené tedy nemusí být úplné ani přesné. Skutečnost, že ve výpisech nejsou uvedeny záznamy o doručování, ačkoliv u jiných zásilek tomu tak je, neznamená, že u daných zásilek nebyl učiněn pokus o doručení. Znamená to pouze, že tyto údaje nebyly zadány do systému, což může mít různé příčiny. Jednou z nich může být, že k pokusu o doručení nedošlo, ale stejně pravděpodobnou možností je to, že příslušný pracovník zapomněl do systému zadat informace o pokusu o doručování nebo že při zadávání údajů do systému udělal chybu. Ze zbylých důkazů, tj. z e-mailu z 6. 2. 2019 a z hlášení o nepravidłnostech v poštovní síti, také nijak nevyplývá, že by u předmětných zásilek nedošlo k pokusu o doručení. Lze z nich sice učinit závěr, že v daném období nedošlo v

oblasti Brna k pokusům o dodání některých zásilek, nijak z nich však nevyplývá, že by se jednalo o zásilky určené v napadeném rozhodnutí ve vymezení skutku. Hlášení o nepravidelnostech je pouze interním nástrojem žalobce pro globální monitoring nepravidelností a nerozlišuje zásilky na ty, které slouží k naplňování povinností podle zákona o poštovních službách a na ostatní. E-mail z 6. 2. 2019 pak primárně informoval o nedostatku doručovatelů a předestíral možnosti řešení nastalé situace, a to včetně možnosti neprovádět u některých zásilek pokus o doručení. Neuváděl přitom, o jaké konkrétní zásilky se bude jednat.

14. Důkazy provedené ve správním řízení tedy dle přesvědčení žalobce netvoří ucelený řetězec a lze z nich dovodit několik různých skutkových verzí. Jednou z nich je sice i verze žalovaného, že byl spáchán přestupek vymezený v napadeném rozhodnutí, což však žalovaný neprokázal nad důvodnou pochybnost. Z provedených důkazů lze totiž dovozovat i jiné skutkové verze, mj. i tu, že u předmětných zásilek k pokusu o doručení došlo, avšak údaje o tom pouze nebyly zadány do interního systému. Žalovaný pracoval pouze se skutkovou verzí, že se žalobce dopustil přestupku, aniž by nad důvodnou pochybnost vyloučil možnost ostatních skutkových variant, čímž porušil presumpci neviny a zásadu *in dubio pro reo* vyplývající z § 69 odst. 2 zákona o přestupcích. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu dne 22. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 137/05, podle něhož existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch, a dále na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 5 As 86/2018 – 7
15. Vzhledem k tomu, že provedené důkazy nepostačovaly k dosažení jistoty o skutkovém stavu, měl správní orgán I. stupně obstatat a provést další důkazy. Mohl například vyslechnout doručovatele či další pracovníky pošty, což neučinil. Místo toho svůj závěr založil pouze na podkladech opatřených při kontrole. Takový postup nejenže nepostačoval k shromáždění důkazů v potřebné šíři, ale je s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu také v rozporu se zásadou vyšetřovací.
16. Ve druhém žalobním bodu žalobce vytkl žalovanému, že neodůvodnil, proč v napadeném rozhodnutí ponechal pokutu ve stejné výši jako správní orgán I. stupně, přestože oproti němu dovodil, že nedošlo k přitěžujícím okolnostem. Správní orgán I. stupně přičítal žalobci jako přitěžující okolnost, že se podobného jednání dopustil už minulosti, přestože to nebylo v přestupkovém řízení prokázáno. Žalovaný na rozdíl od správního orgánu I. stupně uznal, že domnělé protiprávní jednání žalobce neprovázely přitěžující okolnosti, a přesto mu uložil pokutu ve stejné výši jako správní orgán I. stupně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný nevypořádal s tím, že správní orgán I. stupně stanovil výši pokuty s ohledem na danou přitěžující okolnost. Uvedl k tomu pouze, že nevidí důvod ke snížení pokuty. Na tomto místě žalobce poukázal na komentář k § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož přitěžujícími okolnostmi jsou ty právně relevantní okolnosti, při jejichž zjištění a zhodnocení dochází ke zpřísnění druhu správního trestu, případně ke zvýšení výměry ukládaného správního trestu. Jestliže tedy při zjištění přitěžující okolnosti dochází k zpřísnění druhu a výměry správního trestu, měl by orgán rozhodující o rozkladu při zjištění, že k přitěžující okolnosti zohledněné v prvostupňovém rozhodnutí nedošlo, snížit výměru správního trestu úměrně tomu, jak byla daná přitěžující okolnost zohledněna správním orgánem I. stupně při stanovení výše trestu. To však žalovaný

neučinil a svůj postup ani řádně neodůvodnil. Žalovaný nikde v napadeném rozhodnutí neuvádí, že by tvrzené protiprávní jednání žalobce bez přitěžujících okolností hodnotil závažněji než správní orgán I. stupně, aby tím zdůvodnil, proč uložil žalobci za protiprávní jednání bez přitěžujících okolností stejnou pokutu, jakou mu předtím správní orgán I. stupně uložil za totožné jednání s přitěžujícími okolnostmi.

17. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě ve vztahu k námitkám uplatněným v prvním žalobním bodu uvedl, že shromáždil dostatečný řetězec nepřímých důkazů, které prokazují protiprávní jednání žalobce (záznamy v interním systému sledování zásilek, hlášení o nepravidłnostech v poštovní síti za období od 22. 1. 2019 do 6. 2. 2019 a e-mail z 6. 2. 2019). Žalobce v žalobě spekuluje o věrohodnosti svých vlastních interních záznamů, přičemž účelově uvádí zavádějící informace o jejich obsahu. Stěžejním argumentem žalovaného nebyla absence údajů o doručování, nýbrž v záznamech uvedená informace „překážka na straně pošty“. Tento důkaz ve spojení s ostatními nepřímými důkazy jednoznačně prokazuje pochybení žalobce. Žalobcem uváděná tvrzení ohledně možného nezadání údajů o doručování zásilek do systému a možných příčin tohoto stavu jsou pouhými účelovými a nijak nedoloženými spekulacemi. Žalovaný má za to, že provedenými důkazy bylo spáchání přestupku žalobcem prokázáno mimo jakoukoli rozumnou pochybnost a k porušení zásady *in dubio pro reo* nedošlo.
18. Co se týče tvrzení žalobce, že žalovaný svůj závěr založil pouze na základě podkladů opatřených při kontrole, odkázal žalovaný na § § 81 zákona o přestupcích, podle kterého v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Dle žalovaného jsou skutečnosti zjištěné při kontrole dostatečné pro zjištění stavu věci bez důvodných pochybností.
19. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že samotné zjištění, že k přitěžující okolnosti zohledněné v prvostupňovém rozhodnutí nedošlo, nemusí nutně znamenat snížení výměry správního trestu. V daném případě žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že uvedené chybné uvážení správního orgánu I. stupně neodůvodňuje snížení výše ukládané pokuty. Dále uvedl, že uložená pokuta je zcela přiměřená skutkovým okolnostem projednávané věci a majetkovým poměrům žalobce, plně odráží rozsah škodlivého a nežádoucího jednání, kterého se žalobce dopustil a plně odpovídá míře zavinění a významu chráněného společenského zájmu. Žalovaný k tomu dodal, že vzhledem k nadprůměrně vysoké závažnosti žalobcova protiprávního jednání, která je dána jednak tím, že svévolně rezignoval na jednu ze základních složek poskytování poštovních služeb, kterou je dodání zásilky příjemci, a dále vyšší závažnosti protiprávního jednání s ohledem na jeho poměrně velký rozsah (pochybení bylo konstatováno u 12 zásilek z celkem 20 kontrolovaných) a také délku jeho trvání (od 8. 1. 2019 do 5. 2. 2019), není absence jedné přitěžující okolnosti důvodem pro snížení výše pokuty. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 A 14/2020- 38 ze dne 25. 5. 2021, ve kterém soud k obdobné žalobní námitce uvedl: „Žalobce rovněž namítal, že ačkoliv došlo k odpadnutí přitěžující okolnosti, výše uložené pokuty nebyla nikterak snížena. K této námitce soud předně uvádí, že v napadeném rozhodnutí skutečně předseda Rady vytkl žalovanému, že okolnost, že si byl žalobce vědom toho, že páchá přestupek, nelze hodnotit jako přitěžující okolnost. Zároveň však dle soudu dostatečně odůvodnil, proč při odpadnutí této přitěžující okolnosti nepřistoupil k snížení výše pokuty, neboť i za takové situace dospěl k závěru, že uložená

pokuta je přiměřená závažnosti předmětného přestupku. Soud proto shledal uvedenou námitku nedůvodnou.“

20. V replce k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že žalovaný za hlavní důkaz považuje informaci „chyba na straně pošty“ uvedenou v systému sledování zásilek, která podle něj jednoznačně indikuje pochybení žalobce. V napadeném rozhodnutí však nijak neodůvodnil, z čeho vyplývá jeho závěr, že by tato informace označovala situaci, kdy žalobce neučinil pokus o dodání. Žalovaný se vůbec se nezabýval možností, že tato informace může označovat něco jiného, popřípadě zahrnovat i jiné situace. Informace „překážka na straně pošty“ v systému sledování zásilek zahrnuje veškeré možné problémy, které mohou v souvislosti s přepravou zásilkou nastat, a to i ve fázi před tím, než by se mělo přikročit k pokusu o dodání zásilky.
21. Žalobce následně zopakoval, že údaje ze systému sledování zásilek jsou nezávazné a mají pouze informační povahu. Systém sledování zásilek není automatizován, data jsou do něj vkládána manuálně, a existuje tedy riziko lidské chyby. Navíc z důvodu vytíženosti zaměstnanců v daném období lze předpokládat větší míru chybovosti při zadávání údajů do systému sledování zásilek. Žalovaný tyto argumenty žalobce v průběhu řízení setrvale odmítal jako účelová tvrzení, aniž by ověřoval jejich pravdivost a provedl k nim jakékoliv dokazování. Z ostatních důkazů, na které žalovaný odkazuje, sice vyplývá, že se u některých zásilek zvažovalo, že z kapacitních důvodů nebude uskutečněn pokus o jejich dodání, avšak nijak z nich nevyplývá, že by šlo o zásilky základní služby, na které se vztahuje povinnost učinit každý pracovní den pokus o dodání, natožpak že by se jednalo právě o zásilky určené ve vymezení skutku. Důkazy provedené žalovaným tedy netvoří uzavřený celek a neprokazují nad důvodnou pochybnost, že by žalobce spáchal vytýkaný přestupek, neboť připouští několik různých skutkových verzí. Žalobce v žalobě neprotestuje *per se* proti tomu, že žalovaný svůj závěr založil pouze na základě podkladů opatřených při kontrole, ale napadá porušení zásady vyšetřovací, které spatřuje v tom, že důkazy opatřené správním orgánem při kontrole nepostačují k prokázání spáchání přestupku žalobcem. Správní orgán si mohl a měl opatřit další důkazy, které by mohly vzniklé pochybnosti odstranit.
22. Poukaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2021 čj. 11 A 14/2020 – 38 je dle mínění žalobce nepřipadný. Ze zmíněného rozsudku vyplývá, že podmínkou pro nesnížení pokuty při odpadnutí přitěžující okolnosti je, že správní orgán tento postup dostatečně odůvodní, což však žalovaný v dané věci neučinil. Žalobce v žalobě napadl právě nedostatečné odůvodnění toho, proč nedošlo ke snížení pokuty. Žalovaný neuvedl žádné důvody pro svůj závěr, proč odpadnutí přitěžující okolnosti nepovažuje za důvod pro snížení pokuty. Jeho argumentace ohledně výše pokuty je pouze obecného charakteru a nemá žádný vztah k odpadnutí přitěžující okolnosti. Z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by žalovaný hodnotil prosté naplnění skutkové podstaty přestupku závažněji než správní orgán I. stupně.
23. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
24. Podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, ve znění účinném do 29. 8. 2019, držitel poštovní licence se dopustí přestupku tím, že poruší poštovní povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a).

25. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách držitel poštovní licence je povinen plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití.
26. Podle § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách základní služby musí být poskytovány každý pracovní den a musí umožnit v těchto dnech nejméně jedno poštovní podání a dále alespoň jedno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby, nebo ve výjimečných případech, zejména je-li místo dodání nebezpečné nebo neúměrně obtížně dostupné, které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem podle odstavce 3, jedno dodání do vhodného zařízení nebo dodávací schránky.
27. Podle § 3 správního řádu nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
28. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
29. Podle § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
30. Podle § 37 zákona o přestupcích při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména
- a) k povaze a závažnosti přestupku,
 - b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,
 - c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem,
 - d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo,
 - e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku,
 - f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku,
 - g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti,
 - h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán,
 - i) u pokračujícího, trvajících a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.
31. Podle § 81 zákona o přestupcích v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku.

32. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
33. Soud předesílá, že žalobce ničím nezpochybnil závěry správních orgánů obou stupňů, jež se týkají spáchání přestupku podle § 37a odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách (výrok II. prvostupňového rozhodnutí). Tyto závěry proto nebyly předmětem soudního přezkumu.
34. Námitky uplatněné v rámci prvního žalobního bodu soud nepovažuje za opodstatněné. Ve shodě s názorem žalovaného má za to, že důkazy, které si správní orgán opatřil při kontrole a z nichž vycházel při rozhodování v dané věci, prokazují bez důvodných pochybností, že žalobce se skutkem popsaným ve výroku I. napadeného rozhodnutí dopustil přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách.
35. Není pravdou, že žalobce v žalobě neprotestuje *per se* proti tomu, že žalovaný svůj závěr založil pouze na základě podkladů opatřených při kontrole. Žalobce v žalobě výslovně vytknul správnímu orgánu I. stupně, že svůj závěr o vině žalobce založil pouze na podkladech opatřených při kontrole, přestože takový postup nejenže nepostačoval k shromáždění důkazů v potřebné šíři, ale je s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu také v rozporu se zásadou vyšetřovací. Toto žalobní tvrzení lze chápat i tak, že žalobce obecně považuje za porušení vyšetřovací zásady, pokud správní orgán při posouzení věci čerpá rozhodující skutková zjištění pouze z podkladů, které si opatřil při kontrole sankcionovaného subjektu. Jak nicméně v této souvislosti správně podotkl žalovaný ve vyjádření k žalobě, podle § 81 zákona o přestupcích skutečnosti zjištěné při kontrole mohou být v řízení navazujícím na výkon kontroly jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, kdy správní orgány obou stupňů čerpaly rozhodná skutková zjištění výlučně z podkladů opatřených při kontrole provedené u žalobce, mj. též ze žalobcem předložených výpisů z interního sledování zásilek, dále z e-mailu z 6. 2. 2019 a z hlášení o nepravidelnostech v poštovní síti za období od 22. 1. 2019 do 6. 2. 2019.
36. Tyto důkazy, především pak údaje ohledně předmětných zásilek obsažené ve výpisech ze žalobcova interního systému sledování zásilek, představují takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se žalobce vytykaného přestupku dopustil, přičemž zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti skutkových zjištění relevantních pro posouzení jeho viny. Žalovaný tedy neporušil zásadu *in dubio pro reo*, jestliže na základě těchto důkazů uznal žalobce vinným ze spáchání uvedeného přestupku.
37. Obrana žalobce, jejíž podstata tkví ve snaze zpochybnit spolehlivost údajů obsažených ve výpisech z interního systému sledování zásilek, nemůže obstát. Tvrzení žalobce, že výpisy z interního sledování zásilek mají pouze informativní charakter, a údaje v nich zanesené tedy nemusí být úplné ani přesné, není samo o sobě způsobilé zpochybnit správnost údajů ohledně předmětných zásilek, jež se nachází v předložených výpisech a z nichž plyne, že u těchto zásilek nebyl žalobcem učiněn řádný pokus o jejich doručení. Výpisy z interního systému sledování zásilek předložené žalovanému při kontrole obsahují řadu údajů, které v souhrnu podrobně dokumentují pohyb předmětných zásilek. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přiléhavě poukázal na skutečnost, že u každé z předmětných zásilek je namísto údajů o doručování uvedena pouze poznámka

ve znění „překážka na straně pošty“, a naopak údaje typické pro doručování, jako je login řidiče, záznam o neúspěšném pokusu o doručování či geografická data z doručování zcela chybí.

38. Soud na tomto místě považuje za potřebné zdůraznit, že žalobce nutně musí mít k dispozici interní systém sledování zásilek, z něhož sám čerpá informace potřebné pro zjištění stavu realizace doručení té které zásilky. Také žalobce se nepochybně spoléhá na data obsažená ve svém interním systému sledování zásilek, a to minimálně do okamžiku, než je s pomocí údajů získaných z jiných zdrojů prokázána jejich nesprávnost či neúplnost. Lze připustit, že každá databáze či interní systém, který obsluhují lidé, může vykazovat jistou míru chybovosti. Žalobce nicméně v průběhu řízení o přestupku, a stejně tak i v řízení o žalobě pouze obecně namítal, že při vkládání dat do interního systému sledování zásilek mohlo dojít k chybám, a to z různých příčin (příslušný pracovník zapomněl do systému zadat informace o pokusu o doručování zásilky nebo že při zadávání údajů udělal chybu), toto své tvrzení však zhola ničím nedoložil a v řízení před správním orgánem též neoznačil žádné důkazy k jeho prokázání. Žalobci přitom nic nebránilo, aby v případě, že na základě jiných jemu dostupných zdrojů informací zjistil neúplnost či nepravdivost údajů obsažených v interním systému sledování zásilek, sdělil správnímu orgánu, v čem konkrétně tato neúplnost či nepravdivost spočívá, a aby zároveň označil důkazy k prokázání těchto tvrzení. Protože nic takového neučinil, byl žalovaný správní orgán v dané věci oprávněn vycházet z údajů o předmětných zásilkách obsažených ve výpisech z interního systému sledování zásilek, z nichž plyne, že u předmětných zásilek nebyl žalobcem učiněn řádný pokus o jejich doručení, neboť správnost a úplnost těchto údajů nebyla v řízení o přestupku jinými relevantními důkazy zpochybněna.
39. Žalobce poprvé až v žalobě namítl, že správní orgán I. stupně si měl obstarat a provést další důkazy, například mohl vyslechnout doručovatele či další pracovníky pošty, což však neučinil. Ze strany žalobce se jedná o zcela nedůvodnou výtku, neboť v řízení o přestupku (a stejně tak ani v řízení před soudem) jmenovitě neoznačil žádné konkrétní zaměstnance pošty, kteří podle něj měli být vyslechnuti jako svědci, a stejně tak neuvedl, k jakým konkrétním skutečnostem měly být tyto osoby vyslechnuty. Soud k tomu na okraj dodává, že ke dni podání žaloby měl žalobce dostatek času na to ověřit, zda údaje ohledně předmětných zásilek obsažené ve výpisech z interního systému sledování zásilek, z nichž při rozhodování ve věci samé vycházel žalovaný, odpovídají skutečnosti. Soud nepochybuje o tom, že pokud by žalobce z jiných zdrojů zjistil, že tyto údaje jsou neúplné či nesprávné, že by to uvedl již v průběhu přestupkového řízení a současně by označil konkrétní důkazy, které by jejich neúplnost či nesprávnost prokazovaly. Vzhledem k tomu, že nic takového neučinil, a to nejen v řízení před správním orgánem, ale ani v řízení před soudem, je nutno označit jeho argumentaci založenou toliko na spekulativním zpochybňování spolehlivosti údajů obsažených v interním systému sledování zásilek za účelovou a nevěrohodnou.
40. Je pravdou, že zbývající dva důkazy, tj. e-mail z 6. 2. 2019 a hlášení o nepravdelnostech v poštovní síti za období od 22. 1. 2019 do 6. 2. 2019, se vzhledem k jejich obsahu nevztahují přímo k předmětným zásilkám. Lze je považovat toliko za důkazy nepřímé, které prokazují, že v rozhodném období nebyl ze strany žalobce v oblasti Brna učiněn řádný pokus o dodání některých zásilek, a to z důvodu nedostatku doručovatelů. Skutkové zjištění plynoucí z těchto důkazů, které je obecnějšího charakteru, nicméně

nepopírá, ba naopak posiluje pravdivost závěru žalovaného, že i v případě předmětných zásilek došlo k tomuto pochybení.

41. Soud však shledal důvodnými námitky uplatněné v druhém žalobním bodu, jejichž podstatou je nesouhlas žalobce s tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ponechal výši uložené pokuty beze změny, třebaže na rozdíl od správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že na straně žalobce není dána přitěžující okolnost spočívající v opakovaném spáchání přestupku, resp. že za takovou přitěžující okolnost není možné považovat jiné obdobné žalobcovo jednání, které mu nebylo prokázáno v řízení trestního charakteru. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přisvědčil rozkladové námitce žalobce, že za přitěžující okolnost nelze v dané věci považovat samotnou skutečnost, že totožné pochybení bylo u provozovny Depo Brno 72 zjištěno již dříve při kontrolách č. j. 61 675/2018 a č. j. 4466/2019, jestliže toto (při kontrole zjištěné) protiprávní jednání nebylo žalobci prokázáno v řízení o přestupku. Orgán rozhodující o rozkladu v tomto směru výslovně označil, správní uvážení správního orgánu I. stupně za chybné, nicméně zároveň uvedl, že toto pochybení neodůvodňuje snížení výše ukládané pokuty.
42. Takový postup orgánu rozhodujícího o rozkladu soud ve shodě s názorem žalobce považuje za nezákonný. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí při stanovení výše pokuty zohlednil mj. i přitěžující okolnost, kterou spatřoval v jím zjištěné recidivě, tj. v tom, že žalobce přestupek podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách již dříve spáchal. Tato přitěžující okolnost v daném případě nevedla ke zpřísnění druhu správního trestu (sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že s ohledem na význam chráněného zájmu nepřicházelo uložení trestu ve formě napomenutí v úvahu), ale našla svůj odraz při stanovení výše pokuty, a to pochopitelně ve smyslu zvýšení její výměry. Pokud tedy orgán rozhodující o rozkladu dospěl k závěru o neexistenci takové přitěžující okolnosti a zároveň z jeho strany nedošlo k odlišné kvalifikaci jiných kritérií rozhodných pro určení výše sankce, což se nestalo, měl přistoupit k adekvátnímu snížení sankce.
43. Z relevantní části napadeného rozhodnutí neplyne odlišný náhled orgánu rozhodujícího o rozkladu na posouzení jiných kritérií rozhodných pro určení výše sankce. Orgán rozhodující o rozkladu se v tomto směru v podstatě ztotožnil s ostatními závěry správního orgánu I. stupně, jež se týkají charakteru vytýkaných přestupků, polehčující okolnosti [u přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách žádná polehčující okolnost shledána nebyla] i hodnocení majetkových poměrů žalobce. Žádné výhrady orgán rozhodující o rozkladu nevznese ani proti posouzení rozsahu protiprávního jednání žalobce, míry jeho zavinění a významu zákonem chráněného společenského zájmu. Za této situace bylo při současném zjištění o neexistenci přitěžující okolnosti, kterou správní orgán I. stupně nesporně zohlednil při výměře sankce, na místě, aby orgán rozhodující o rozkladu přistoupil formou změny prvostupňového rozhodnutí ke snížení výsledné výše pokuty. Protože tak neučinil, zatížil napadené rozhodnutí nezákonností spočívající v porušení § 37 zákona o přestupcích. Svým postupem v dané věci orgán rozhodující o rozkladu *de facto* popřel smysl a význam hodnocení přitěžující okolnosti či zjištění o absenci takové okolnosti v rámci úvah o stanovení výše sankce.
44. K odkazu žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2021, č. j. 11 A 14/2020 – 38 soud uvádí, že tento rozsudek se vztahuje k jiné situaci, kdy orgán

rozhodující o rozkladu dostatečně odůvodnil, proč i při odpadnutí přítěžující okolnosti nepřistoupil ke snížení výše ukládané pokuty. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 12. 2021 č. j. 4 As 181/2021 – 29, jímž zamítl kasační stížnost podanou proti zmíněnému rozsudku, „(o)dpadnutí přítěžující okolnosti se totiž bez dalšího nemusí projevit ve výši uložené sankce. Polehčující a přítěžující okolnosti se od sebe mohou výrazně lišit svojí závažností. Výše uložené pokuty je pak výsledkem správního uvážení, v němž se zohledňují všechny okolnosti přestupku ve vzájemných souvislostech. Vzhledem k nemožnosti formulace ustanovení, jež by exaktně stanovila výši pokuty vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem, je v praxi zcela běžné, že za velmi podobných skutkových okolností ukládají různé správní orgány pokuty v odlišné výši, byť s ohledem na zásadu předvídatelnosti správního rozhodování by tyto rozdíly neměly být příliš velké. Pokud je tedy výše pokuty přiměřená okolnostem spáchaného přestupku, není možné mít rozhodnutí o jejím uložení za nezákonné jen proto, že orgán, který o této pokutě rozhodoval ve druhém stupni, se zcela neshodl s prvoinstančním orgánem v hodnocení významu všech okolností věci. Pokud tedy předseda rady žalovaného ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že prvoinstančním orgánem nesprávně zohledněná přítěžující okolnost byla svým významem natolik zanedbatelná, že výše pokuty ob stojí i bez ní, nelze takový závěr považovat za nezákonný.” (podtržení přidáno)

45. Na rozdíl od případu řešeného rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2021, č. j. 11 A 14/2020 – 38 orgán rozhodující o rozkladu v nyní projednávané věci žádným způsobem nehodnotil význam přítěžující okolnosti, kterou při stanovení výše pokuty zohlednil správní orgán I. stupně. Z žádné části odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne, že by se jednalo o natolik zanedbatelnou přítěžující okolnost, že by výše pokuty obstála i bez ní. Z konstrukce, kterou správní orgán I. stupně užil při stanovení výše sankce (2 500 Kč za každou z celkem 12 vadně doručovaných zásilek + 2000 Kč za přestupek podle § 37a odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách), je naopak zřejmé, že pro celkovou výši sankce byla určující právě ta její část, která připadla na přestupek podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách. Vzhledem k tomu, že i samotná částka 2 500 Kč připadající na každou z celkem 12 vadně doručovaných zásilek musela být správním orgánem I. stupně stanovena se zohledněním přítěžující okolnosti spočívající ve zjištěné recidivě žalobce, nelze než dospět k závěru, že z hlediska celkové výše sankce nemohla mít tato přítěžující okolnost zanedbatelný význam.
46. Z výše popsaných důvodů soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
47. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
48. Akcesorický výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 23. února 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu